

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 10, 2015

Nummer 10, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:620](#) 26-02-2015

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:610](#) 26-02-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:379](#) 25-02-2015

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:585](#) 19-02-2015

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2015:785](#) 18-02-2015

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:1266](#) 12-02-2015

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning wegens dwaling. Man heeft ongeborn vrucht erkend in de veronderstelling dat hij de biologische vader was. Na twijfel is DNA-onderzoek verricht waaruit bleek dat hij niet de biologische vader is. Als hij dat had geweten, had hij niet erkend. De dwaling omtrent het biologische vaderschap blijft onweersproken. Het hof oordeelt, ander dan de rechtbank, dat het verzoek aan de vereisten van artikel 1:205 BW voldoet. Het hof oordeelt dat het belang van het kind in dit geval niet bij de beoordeling van het verzoek behoeft te worden betrokken.

De man en de moeder hebben een affectieve relatie met elkaar gehad in de periode van september 2000 tot en met de zomer van 2012. Uit deze relatie zijn twee dochters geboren. In de periode van september 2012 tot en met december 2012 heeft de vrouw een kortstondige relatie gehad met een ander. Sedert december 2012 zijn de man en de vrouw weer bij elkaar. Toen bleek dat de vrouw zwanger was heeft de man het kind op 26 februari 2013 als ongeborn vrucht erkend, in de veronderstelling dat hij haar biologische vader was. Na gerezen twijfel wees DNA-onderzoek uit dat dit niet het geval was. De man heeft de rechtbank vervolgens verzocht de erkenning te vernietigen op grond van het bepaalde in artikel 1:205 lid 1 aanhef sub b BW. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen, waarop de man in hoger beroep is gekomen. De man voert aan dat hij het kind niet zou hebben erkend, als hij had geweten dat hij de biologische vader niet was. Volgens de man heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de erkenning een bewuste keuze was. Voorts kan de man zich niet verenigen met de overweging van de rechtbank dat vernietiging van de erkenning thans niet in het belang van het kind kan worden geacht. De man voert verder aan dat de afwezigheid van een ander die bereid zou zijn het kind te erkennen geen wettelijk vereiste is voor de vernietiging van een eerder gedane erkenning.

Het hof overweegt dat door middel van DNA-onderzoek is komen vast te staan dat de man niet de biologische vader van het kind is en dat de erkenning van het kind heeft plaatsgevonden onder invloed van een wilsgebrek, te weten dwaling. De vrouw heeft dit niet

weersproken. De man heeft binnen een jaar nadat hij de dwaling heeft ontdekt, het verzoek tot vernietiging van de erkenning ingediend. Aangezien het verzoek aan de vereisten van artikel 1:205 lid 1 onder b BW voor vernietiging van de erkenning voldoet, wijst het hof het verzoek van de man toe. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel, dat het belang van het kind bij de vernietiging van de erkenning in dit geval niet bij de beoordeling van het verzoek hoeft te worden betrokken. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en vernietigt de door de man gedane erkenning.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:620

Zaaknummer: F 200.151.891_01

Wetsartikelen: 1:205 BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie na beëindiging affectieve relatie. Partijen twisten over de vraag of er is samengewoond in verband met de vaststelling van de behoefte van het kind. Het hof is van oordeel dat het al dan niet samenwonen niet ter zake doet. Zelfs als dat het geval zou zijn geweest, gaat het slechts om een periode van zes maanden die niet representatief is voor de beoordeling van de behoefte van het kind. De rechtbank heeft de behoefte terecht beoordeeld aan de hand van de afzonderlijke inkomens.

Partijen hebben een affectieve relatie met elkaar gehad, uit welke relatie in 2010 de minderjarige is geboren. De man heeft het kind erkend, de minderjarige woont bij de vrouw. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking bepaald dat de man met ingang van 4 april 2013 € 243 per maand aan kinderalimentatie dient te voldoen. De vrouw is in hoger beroep opgekomen tegen deze beslissing en heeft in hoger beroep verzocht de kinderbijdrage alsnog op € 400 per maand te bepalen. De man heeft incidenteel appèl ingesteld. De grieven richten zich tegen de overwegingen van de rechtbank met betrekking tot de vaststelling van de behoefte van de minderjarige. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking overwogen dat er tussen partijen sprake was van een lat-relatie, hetgeen tot gevolg heeft dat de rechtbank voor de bepaling van de behoefte van de minderjarige ervan uit is gegaan dat partijen niet hebben samengewoond. Partijen twisten over de vraag of partijen een gezamenlijke huishouding hebben gevoerd. De vrouw voert aan dat partijen over een periode van zes maanden hebben samengewoond, de man ontkent dit. Het hof overweegt dat, ook zal zou de vrouw volledig worden gevolgd in haar stelling dat er sprake zou zijn van samenwoning gedurende zes maanden, dit in casu niet tot een andere vaststelling van de behoefte leidt. Het hof acht een periode van zes maanden te kort om van doorslaggevende betekenis te kunnen zijn op de welstand waarin de minderjarige heeft geleefd. De minderjarige heeft in dat geval ten hoogste zes maanden kunnen profiteren van de beide inkomens van partijen. Gevolgen toekennen aan deze korte periode waarin partijen al dan niet volledig hebben samengewoond is niet representatief voor de feitelijke situatie rond de minderjarige en zijn ouders, aldus het hof. Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank de behoefte van de minderjarige met

recht becijferd op grond van de afzonderlijke inkomens van partijen. Het door beide partijen over en weer gedane bewijsaanbod of er al dan niet sprake zou zijn geweest van samenwoning gedurende door de vrouw gestelde periode passeert het hof, aangezien het eventueel leveren van bewijs niet zal leiden tot een ander oordeel. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:610

Zaaknummer: F200 148 655_01

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Geen draagplicht van de vrouw voor helft restschuld echtelijke woning. Man is strafrechtelijk veroordeeld wegens incest met dochter. Hij is dientengevolge ontslagen. Hij was kostwinner. Vrouw kon de lasten van de echtelijke woning niet voldoen en heeft de woning moeten verkopen onder het bedrag van de hypotheek. De rechtbank oordeelt dat rechtstreeks verband bestaat tussen het strafbare feit en de ontstane restschuld. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid moet de vrouw niet benadeeld worden door strafbare gedrag man. Geen draagplicht in de onderlinge verhouding.

Bij tussenbeschikking van 16 april 2014 is tussen partijen reeds de echtscheiding uitgesproken. De beslissing met betrekking tot de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap werd aangehouden. Partijen waren in gemeenschap van goederen gehuwd. Tot die gemeenschap behoort onder andere de echtelijke woning. Partijen moeten deze woning verkopen. De vrouw stelt dat de ontstane hypothecaire renteschuld, alsmede de restschuld die overblijft na de verkoop van de echtelijke woning, geheel voor rekening van de man dient te komen. De man is veroordeeld tot een gevangenisstraf omdat hij zijn dochter seksueel heeft misbruikt. Vanwege deze veroordeling is de man op staande voet ontslagen. Na het wegvallen van het salaris van de man, kon de vrouw de vaste lasten van de echtelijke woning niet meer voldoen en werd zij gedwongen om de echtelijke woning met een restschuld te verkopen. De vrouw stelt zich primair op het standpunt dat zowel de hypothecaire renteschuld, alsook de restschuld op bijzondere wijze aan de man verknocht is. Die verknochtheid verzet zich volgens de vrouw ertegen dat deze schulden in de gemeenschap vallen (artikel 1:94 lid 3 BW). Subsidiair stelt de vrouw dat de gestelde feiten en omstandigheden zodanig van aard zijn, dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn om vast te houden aan een draagplicht bij helfte. De vrouw verzoekt de rechtbank daarom te bepalen dat de man geheel draagplichtig is voor deze schulden.

De rechtbank overweegt dat partijen in beginsel ieder voor de helft draagplichtig zijn voor de

renteschuld en voor de restschuld (vergelijk artikel 1:100 lid 1 BW). Van verknochtheid kan alleen in zeer uitzonderlijke gevallen sprake zijn. Het gaat daarbij om de vraag of de aard van de schuld maakt dat de verknochtheid zich ertegen verzet dat deze schuld in de gemeenschap valt. Omdat het een schuld betreft die partijen samen zijn aangegaan voor de koop van de echtelijke woning, waarvan partijen beiden voor de helft eigenaar zijn, is de rechtbank van oordeel dat van verknochtheid in bovengenoemde zin geen sprake is.

De vrouw heeft daarentegen voldoende aannemelijk gemaakt dat een rechtstreeks verband bestaat tussen het door de man gepleegde strafbare feit en het ontstaan van de renteschuld en de restschuld. De vrouw was zonder het inkomen van de man immers niet in staat om de verschuldigde rente te voldoen. Door omstandigheden, die te herleiden zijn tot het gedrag van de man, waren partijen genoodzaakt om de woning te verkopen op een moment dat de verkoopwaarde lager was dan de hypothecaire schuld. Onverkorte toepassing van artikel 1:100 lid 1 BW zou ertoe leiden dat de vrouw benadeeld wordt door het strafbare gedrag van de man. Het is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de maatstaven van de redelijkheid en billijkheid om deze regel toe te passen bij een dergelijke uitkomst. De rechtbank wijkt daarom af van deze regel en bepaalt dat de man – in de interne verhouding tussen partijen – draagplichtig is voor de gehele restantschuld van de hypothecaire lening, met inbegrip van de op overdrachtsdatum bestaande achterstallige rentecomponent.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2015:785

Zaaknummer: C-13-562964 - FA RK 14-2621_EB

Wetsartikelen: 1:100 lid 1 BW en 1:94 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst verzoek verwekker tot vernietiging erkenning door andere man af. Bijzondere curator neemt het verzoek namens het kind over. Rechtbank wijst ook dit af en overweegt dat bij de beoordeling van dit verzoek alle omstandigheden in overweging genomen moeten worden teneinde te komen tot een oordeel dat in het belang van het kind wenselijk is.

Hoewel vaststaat dat de minderjarige is geboren uit een buitenhuwelijkse relatie tussen de moeder en verzoeker, is de minderjarige erkend door de huidige partner van de moeder. De moeder en haar partner zijn belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De verwekker verzoekt primair de erkenning van de minderjarige door de huidige partner van de moeder te vernietigen. Dat verzoek wijst de rechtbank af. Vervolgens verzoekt de bijzondere curator namens de minderjarige om vernietiging van de erkenning.

De rechtbank overweegt dat een verzoek tot vernietiging van de erkenning, op de grond dat de erkenner niet de biologische vader van de minderjarige is, kan worden ingediend door de minderjarige zelf (artikel 1:205 lid 1 BW). Een minderjarig kind wordt in zaken van afstamming vertegenwoordigd door een bijzondere curator. Bij de beoordeling van een dergelijk verzoek dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen, teneinde tot een oordeel te komen dat – gelet op het belang van de minderjarige – wenselijk is. De rechtbank overweegt dat de minderjarige vanaf haar geboorte in gezinsverband woont met de vrouw en haar huidige partner. Zij wordt door hen verzorgd en opgevoed. Daarnaast hebben de vrouw en haar partner voldoende aannemelijk gemaakt dat zij de minderjarige, zodra zij daaraan toe is, zullen vertellen wie haar biologische vader is. Daarover hebben partijen afspraken gemaakt en deze afspraken zijn ook nagekomen. Gelet hierop komt de rechtbank tot het oordeel dat de enkele vaststelling dat de erkenner niet de biologische vader is, in het onderhavige geval onvoldoende reden is om tot vernietiging van de erkenning over te gaan. Daar komt bij dat de minderjarige is gediagnostiseerd met PDD-NOS. Mede gelet op de gedragsstoornis van de minderjarige, is rust in de opvoedingssituatie van groot belang voor de minderjarige. De vernietiging van de erkenning door de man brengt volgens de rechtbank een

risico met zich dat de minderjarige wordt belemmerd in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling. De rechtbank wijst het verzoek van de bijzondere curator daarom af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:1266

Zaaknummer: C/10/452068 / FA RK 14-4307

Wetsartikelen: 1:205 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Kinder- en partneralimentatie. Man is gewezen huisarts die thans een klein pensioen geniet. Zijn enige vermogen betreft de overwaarde van ongeveer € 170.000 in de woning die hij bewoont. Het hof is van oordeel dat er geen sprake is van verwijtbaar inkomensverlies, ook al had de man zijn praktijk niet op orde en kon hij die daarom niet rendabel voortzetten. Het hof is voorts van oordeel dat van de man niet kan worden gevergd dat hij inteert op zijn vermogen, omdat de woning niet is verkocht. Nu de man geen draagkracht heeft, wordt de alimentatie op nihil gesteld.

Tussen partijen staat vast dat sprake is van een wijziging van omstandigheden, nu de man zijn huisartspraktijk heeft gesloten en met pensioen is gegaan. Vervolgens is de vraag of sprake is van een rechtens relevante wijziging van omstandigheden die noopt tot aanpassing van de kinder- en partneralimentatie.

Het hof is van oordeel dat, anders dan de vrouw stelt, geen sprake is van een verwijtbaar inkomensverlies aan de zijde van de man. Gebleken is dat de Inspectie voor de Gezondheidszorg de praktijk van de man zes weken heeft gesloten en dat de man in die tijd verbeteringen moest doorvoeren in zijn praktijk. In die zes weken is de man een derde van zijn patiënten kwijtgeraakt, waardoor zijn praktijk niet meer voldoende inkomsten opleverde en is hij gedwongen geweest zijn praktijk te sluiten. Het hof stelt vast dat het sluiten van de praktijk geen vrijwillige keuze was van de man, zodat de man geen verwijt kan worden gemaakt van zijn inkomensverlies. Er is sprake van een rechtens relevante wijziging die leidt tot een herbeoordeling van de draagkracht van de man.

De financiële draagkracht van de alimentatieplichtige wordt niet alleen door zijn inkomen uit arbeid, maar ook door zijn (inkomen uit) vermogen bepaald. Het antwoord op de vraag, of in een concreet geval van een alimentatieplichtige kan worden gevergd dat hij inteert op zijn vermogen, hangt af van de omstandigheden van het geval. Gebleken is dat de man niet over vermogen dan wel liquide middelen beschikt. Het huis waarin hij woont, is niet verkocht,

zodat niet van de man kan worden verwacht dat hij inteert op zijn vermogen uit zijn woning. Het hof is van oordeel dat van de man niet gevergd kan worden, zijn woning te verkopen. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat er geen sprake is van een verwijtbaar inkomensverlies. Gelet hierop en gezien de hoogte van het inkomen en de schulden van de man, is het hof van oordeel dat de man geen draagkracht heeft om alimentatie te betalen. Daarbij merkt het hof op dat, nu er geen sprake is van een verwijtbaar inkomensverlies, het betoog van de vrouw, dat rekening moet worden gehouden met (slechts) 90% van de bijstandsnorm voor een alleenstaande, niet opgaat en dan heeft de man geen draagkracht. Het hof stelt de kinder- en partneralimentatie op nihil. De vrouw is niet gehouden het aan haar te veel betaalde aan de man terug te betalen, nu dit is geconsumeerd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:379

Zaaknummer: 200.151.597/01

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling. Belanghebbende. Biologische vader zonder gezag ontvankelijk in zijn verzoek in hoger beroep inzake op verzoek van de Raad uitgesproken ondertoezichtstelling. Vader en moeder hebben een relatie gehad en samengewoond met het kind. Uit onwetendheid heeft vader zijn zoon niet erkend. Moeder is uit huis vertrokken, vader voedt het kind sindsdien alleen op. Hoewel uit HR 12 september 2014 (ECLI:NL:HR:2014:2665) anders volgt, is vader ontvankelijk in zijn verzoek in hoger beroep. Vader hoger beroep ontzeggen, zou hem te zeer belemmeren in zijn recht op bescherming van ‘family life’.

Bij beschikking van de Rechtbank Oost-Brabant van 22 augustus 2014 is de zoon onder toezicht gesteld voor de duur van één jaar. De vader heeft verzocht deze beschikking te vernietigen en het inleidende verzoek strekkende tot ondertoezichtstelling van zijn zoon alsnog af te wijzen.

Het hof dient zich een oordeel te vormen over de ontvankelijkheid van de vader in zijn verzoek en overweegt daartoe als volgt. Conform de recente jurisprudentie van de Hoge Raad (vgl. HR 12 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2665) komt aan de ouder die niet is belast met het gezag, niet de bevoegdheid toe om hoger beroep in te stellen van een beslissing tot ondertoezichtstelling. Het hof is echter van oordeel dat in de bijzondere omstandigheden van dit geval de vader kan worden ontvangen in zijn verzoek. In casu is er sprake van een situatie waarin de zoon vanaf zijn geboorte in gezinsverband met zijn beide ouders heeft geleefd en hij sinds september 2013 alleen door zijn vader wordt opgevoed en verzorgd nadat de moeder elders is gaan wonen. Tot op heden heeft de moeder geen gebruik gemaakt van haar gezagspositie en heeft zij het aan de vader overgelaten om daar waar nodig beslissingen te nemen die voor de zoon van belang zijn. Er is weliswaar geen sprake van erkenning en gezamenlijk gezag maar ter zitting is gebleken dat dit zijn oorzaak vindt in onwetendheid van de ouders en niet omdat er een belemmering lag. Uit het voorgaande volgt dat in casu de maatregel van ondertoezichtstelling de ouder zonder gezag zodanig raakt dat ontzegging aan

de vader van de mogelijkheid van hoger beroep hem te zeer zou belemmeren in zijn uit artikel 8 EVRM voortvloeiende recht op bescherming van zijn *'family life'* en daarmee dus in strijd zou komen. De vader is naar het oordeel van het hof dan ook ontvankelijk in zijn verzoek in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:585

Zaaknummer: F 200 160 054_01